

JESSICA CUNSOLO

*Iubește-mă
așa cum
sunt*

SERIA
RĂMÂI CU MINE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Prolog

Uneori viața îți râde în nas. Presupun că e plictisitor să urmărești niște oameni ca mine, așa că din când în când, viața spune: „Hei, ce-ar fi să ne distrăm un pic pe seama Ameliei? Nu credeți că ar fi amuzant?”

Și atunci prietenii vieții, adică dramatismul, durerea, nesiguranța și evenimentele nefericite răspund: „Ba da, frate! Te susținem. Ia uită-te ce rahaturi îi putem face.”

Și pe urmă se pun cu toții pe treabă, își bagă nasul unde nu trebuie și pun oala la fiert. După care stau acolo cu o bere rece în mână și câteva cutii de pizza și râd de tine în hohote.

Cel puțin așa cred eu că se întâmplă, fiindcă uneori mi se pare că viața mea de aici, de pe pământ, este doar un lung și nenorocit episod din hai să vedem cum putem să ne mai batem joc de Amelia azi.

E undeva pe acolo un bărbat hotărât să măucidă. Tony. Bărbatul acesta a rănit și a ucis și alți oameni în numele răzbunării. Iar eu țin enorm la cineva căruia voi ajunge să-i fac rău – cineva care abia a aflat că a fost mințit de la început, după care imediat a fost arestat pentru uciderea tatălui vitreg, de care se temuse încă de

când Greg fusese eliberat din închisoare, că le va face rău fraților lui. Aiden nu este un criminal; *nu* este capabil să facă așa ceva. Sau e? Este înverșunatul protector al celor pe care îi iubește și ar face orice ca să-și protejeze frații... dar criminal?

Aiden îl urăște pe Greg cu pasiune arzătoare – sunt absolut convinsă că l-a abuzat pe Aiden când era mic. Dar nu îl pot vedea pe Aiden luându-i viața și venind apoi acasă la mine ca să se uite la filme de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar *de ce* crede poliția că el a făcut-o? A fost la mine acasă toată seara și înainte de asta a fost cu Mason... nu? Până la urmă, când a murit Greg? A ieșit din închisoare de vreo două săptămâni – nu ar fi vrut să-și petreacă timpul cu fiul lui, Ryan, în loc să-și bată capul cu Aiden?

Ryan.

Mă întreb dacă fratele vitreg al lui Aiden a auzit de moartea tatălui lui. Mă întreb dacă a auzit că Aiden a fost arestat pentru uciderea lui Greg. Ryan îl urăște pe Aiden doar pentru că există; nu vreau să știu ce va face dacă ar crede că el e responsabil de moartea tatălui său. Înainte era o rivalitate meschină, dar acum cineva e *mort* și Aiden e la închisoare, acuzat de *crimă*.

Nu pot să-l pierd pe Aiden. Nu tocmai acum, când a început să însemne așa de mult pentru mine. Toți cei de aici, din King City, au început să însemne ceva pentru mine. Toți prietenii mei sunt oameni despre care nu am crezut că vor face vreodată parte din viața mea; oameni care mă fac să simt că aparțin unui grup, că am *o familie*. Nu pot să permit *nimănui*, nici lui Ryan, nici lui Tony, și nici măcar poliției să-mi ia asta.

Secția de poliție zumzăie de activitate. Peste tot sunt bărbați și femei în uniformă, fie trec pe acolo ca și cum ar avea o misiune importantă, fie stau de vorbă de parcă ar avea tot timpul din lume. Un amestec ciudat de dezinfectant și praf plutește în aer, iar țârâitul constant al telefonului îmi sfredelește capul. Stăm aici de câteva ore. Nimeni nu ne-a spus nimic și singura interacțiune dintre noi și ofițeri a constat în privirile ostile pe care ni le-au aruncat din când în când, pentru că am ocupat, practic, tot spațiul.

Detest secțiile de poliție. Am fost într-o groază de secții în ultimul an și nu mă simt mai bine – anxietatea nu dispare niciodată, și nici ghemul de spaimă care se instalează în pieptul meu. Secțiile de poliție îmi amintesc de Tony și fiecare persoană încătușată care trece pe lângă noi însoțită de vreun ofițer mă face să mă chircesc. Singurul motiv pentru care stau înțepenită pe scaunul meu, în loc să fug de aici cât mă țin picioarele, este Aiden.

După arestare, Julian, Mason și Annalisa i-au luat pe gemeni din casa prietenului lor, așa cum i-a rugat Aiden și i-au dus acasă la Julian, ca să aibă grijă de ei mama lui. Toți ceilalți au venit la secție, iar Julian a venit ceva mai târziu cu Annalisa și cu tatăl lui, Vince. Se vede

clar că Julian a moștenit statura înaltă de la tatăl lui, ca și umerii largi, dar Vince are o expresie gravă și o atitudine impunătoare, care te fac să ai încredere în el. Era normal ca Julian să-i ceară ajutorul tatălui său, pentru că aveam nevoie de un adult responsabil, iar Aiden nu avea la cine altcineva să apeleze. În plus, Aiden și Julian au crescut, practic, împreună.

La puțin timp după sosirea lui Vince a venit Mason cu tatăl lui, Brian. Adulții s-au dus să stea de vorbă cu polițiștii despre Aiden, iar noi am rămas în mica sală de așteptare, îngrijorați.

Mason moștenește trăsăturile frumoase de la tatăl lui, pentru că are același păr negru și pielea măslinie, dar Brian e ceva mai scund decât fiul lui. Ochii lui negri nu au sclipirea aceea jucăușă pe care o au de multe ori ochii lui Mason – pe de altă parte, acum nu e o situație fericită.

În timp ce tații vorbesc cu ofițerii, îmi îndrept spatele ca să îi studiez cu atenție și nu pare că treaba merge bine. Brian își trece mâinile prin păr, așa cum face și Mason când este frustrat, iar verigheta lui de aur strălucește și mai tare pe fondul părului negru. Inima mea n-a mai bătut normal de când ne-am așezat aici.

După un timp, Vince este condus de câțiva ofițeri în spate, iar Brian vine să stea cu noi.

— Ce se întâmplă? îl întreabă Mason pe tatăl său.

— Acum îl țin pe Aiden în custodie. Mai sunt câteva săptămâni până să împlinescă optsprezece ani, așa că nu îl pot interoga fără să fie prezenți un adult și un asistent social, iar noi încercăm să stabilim cine va fi acesta, mai exact, ne explică Brian, după care scoate telefonul și se uită în agendă.

— Dar nu îl pot interoga fără un avocat! N-ar trebui să aducem un avocat? exclamă Annalisa.

— Nu are nevoie de avocat, pentru că nu a făcut nimic! îl apără Noah. Are șapte alibiuri, gen! Opt, dacă îl socotim și pe tipul de la pizzerie!

Brian îl ignoră pe Noah și se ridică brusc.

— Sun chiar acum un avocat. Să sperăm că va veni repede.

Și cu asta, Brian pleacă să găsească un loc liniștit pentru a vorbi la telefon, lăsându-ne pe noi cu grijile noastre neproductive.

O jumătate de oră mai târziu, un bărbat cu aer de profesionist, îmbrăcat în costum la patru ace, intră în secția de poliție și Brian se ridică să dea mâna cu el. Vorbesc cu niște ofițeri care îl introduc apoi pe cel care presupun că e avocatul lui Aiden în încăperea din spate.

Charlotte stă lângă Chase și vorbesc între ei în șoaptă. Annalisa se uită urât la toată lumea din secție, cu aerul că face mari eforturi să nu pocnească pe cineva care se uită la ea cum nu trebuie. Julian stă lângă ea și vorbește cu Mason și cu Brian despre ce ar putea să i se întâmple lui Aiden și ce se întâmplă în spate. Noah e lângă mine și bate rapid și continuu cu piciorul în podea, iar sunetul acela mă scoate din minți, încet, încet.

De când m-am mutat în King City, am fost destul de norocoasă să-i întâlnesc pe toți oamenii aceștia incredibili – prietenii care mi-au devenit ca o familie. Niciodată nu am avut astfel de prieteni, care să te susțină orice ar fi și care să îți rămână alături la greu. Suntem toți într-o secție de poliție, vineri seara, în loc să ne distrăm, iar asta pentru că ținem unul la celălalt și ținem la Aiden.

Deși sunt recunoscătoare că îi am pe prietenii mei, detest faptul că sunt nevoită să stau aici, pe un scaun incomod dintr-o cameră bej cu lumină îngrozitoare, incapabilă să fac altceva decât să încerc din răspuțeri

să ignor ghemul de neliniște și de teamă care crește în stomacul meu.

După un timp, nu mai pot suporta și îl plesnesc pe Noah pe coapsă.

— Termină! mă răstesc eu.

— Știu că sunt irezistibil, Amelia, dar nu e nici momentul și nici locul potrivit să facem nebunii, spune Noah.

Îmi retrag mâna, nu am dispoziția necesară în clipa asta pentru glumele lui Noah. Picioarul lui s-a oprit din bâțâit, dar nu mă simt mai bine. Ce durează așa de mult? Aiden nu a făcut nimic. Toată povestea ar fi trebuit să fie rezolvată până acum. Nu?

Minutele trec dureros. Pe Charlotte o sună părinții ei severi, după care fratele ei mai mare vine să îi ia pe ea și pe Chase, care are și el niște părinți îngrijorați la care trebuie să ajungă. Le promitem că o să-i ținem la curent.

De cât timp suntem aici? De câteva ore? E trecut de zece. De ce nu s-a domolit încă activitatea din secția de poliție? Telefonul a sunat încontinuu. Îmi vine să smulg toate telefoanele din priză și să le arunc pe fereastră. Ultima dată când am stat așa de mult într-o secție de poliție a fost când Tony m-a găsit pentru a treia oară și a trebuit să plec de la spital ca să mă duc la secție să dau declarație, ceea ce normal că a fost, inutil, din moment ce Tony e încă în libertate și mă caută. Și exact ca în seara aceea, începe să se declanșeze reacția de fugă – vreau să fug cât mai departe posibil de locul acesta, dar niciodată nu l-aș lăsa în urmă pe Aiden.

Tocmai trecuse de unsprezece când avocatul și Vince au ieșit din spate, din păcate fără Aiden. Brian se duce să vorbească cu ei și noi ne îndreptăm spinările și stăm țepeni, chinându-ne să auzim discuția. Cei doi tați vorbesc o vreme cu niște detectivi, după care avocatul și

Brian pleacă cu alți doi ofițeri, lăsându-ne pe toți să ne uităm după ei, nedumeriți.

Vince vine spre noi, pare obosit, dar mai puțin frustrat, ceea ce sper că e un lucru bun. Ne ridicăm în picioare când se apropie.

— Îl vor ține pe Aiden peste noapte, spune Vince, înainte să-l poată interoga vreunul dintre noi. Cât timp i se verifică alibiul.

— Nu suntem noi alibiul lui? Întreabă Julian.

Tatăl lui ne face semn să ne ducem într-un capăt al micii săli de așteptare, ca să ne izolăm cumva de oamenii de acolo.

— Iată ce am aflat: cadavrul lui Greg a fost descoperit în fața casei lui Aiden, plin de urme de lovituri. Au găsit telefonul lui Aiden la locul crimei. Deocamdată, poliția a estimat că ora morții ar fi șase seara. Aiden a fost acasă la Mason de la patru și jumătate, au stat acolo până în jur de șapte fără zece, când s-au dus să ia pizza, după care au plecat direct acasă la Amelia. Imaginile de pe camerele de supraveghere din fața casei lui Mason pot demonstra acest lucru, iar Brian s-a dus acum să aducă la poliție înregistrările, ca să-l disculpe pe Aiden.

Ne uităm unii la alții, uluiți. Cadavrul lui Greg a fost descoperit în fața casei lui Aiden? Cu telefonul lui Aiden?

— Telefonul lui? Știi sigur că a avut telefonul acasă la Amelia, a intervenit Mason.

— Telefonul lui vechi. Ai uitat că l-a pierdut acum câteva săptămâni, la cu... la școală.

Mușamalizarea mea de toată jena nu e chiar grozavă, dar nu am de gând să bag pe cineva la apă spunând „la curse” în fața unui părinte.

— Cum a ajuns telefonul lui la locul crimei? Întrebă Annalisa, deși niciunul dintre noi nu știe răspunsul.

— Lasă asta. Cum a ajuns cadavrul tatălui vitreg în fața casei lui Aiden? Nu se suportau! A fost mutat acolo? reflectează Julian.

Vince se freacă la ochi. Am mari îndoieli că s-a gândit vreodată că a fi tată înseamnă să te ocupi și de o acuzație de crimă.

— Legiștii au stabilit că aceea e locația inițială, adică Greg a murit în fața casei lui Aiden.

— Asta nu dă bine pentru băiatul nostru, se strâmbă Noah.

— N-a făcut-o el, Noah! se răstește Annalisa.

— Dumnezeule, știu asta. Zic doar..., răspunde el, după care adaugă în șoaptă: Cum de uit mereu că e și mai irascibilă dacă nu doarme?

— Noah are totuși dreptate, spune Vince. Ținând cont de locul crimei, telefonul lui Aiden și urmele care indică o vătămare recentă – nu arată bine. În plus, nu ajută nici trecutul lor – apare la dosar petiția pe care a făcut-o Aiden împotriva eliberării lui Greg. S-ar putea argumenta că a avut motive. Chiar dacă avem un alibi pentru el, va trebui să-i convingem că e suficient ca să-i dea drumul.

Toată situația asta este ridicolă. Încep să explic:

— Aiden este unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc, și la școală, și în viața de toate zilele. Are una dintre cele mai mari medii nu doar din școală, din tot districtul. Cred că dacă ar fi ucis un individ, nu i-ar fi lăsat cadavrul în fața casei lui.

Toată lumea zâmbește obosit și dă din cap la adevărul din afirmația mea. Adică, pe bune. Nimeni nu poate să fie atât de tâmpit încât să omoare pe cineva și

să-i lase trupul să se răcească în fața casei lui, ca și cum n-ar fi mare chestie, după care să se ducă să mănânce pizza și să se uite la filme acasă la o prietenă.

Dar dacă nu Aiden l-a ucis pe Greg, cine a făcut-o? De ce locația primară a fost în fața casei lui Aiden? Încearcă cineva să-i pună în cârcă crima? Dar de ce? Sunt mult mai multe întrebări decât răspunsuri, iar asta mă calcă pe nervi. O, Doamne. Dacă e nevoie să mă interogheze și *pe mine*? *La mine* acasă era când l-au arestat. Dacă va fi nevoie să afle mai multe despre mine? Ce vor descoperi?

— Ascultați-mă, ne impune Vince. Vor clarifica situația și Aiden va fi eliberat imediat. Toți ar trebui să mergeți acasă, în loc să stați aici să vă faceți griji pentru el. M-a rugat să vă spun că e OK și să vă duceți acasă, fiindcă totul se va rezolva.

Aiden este *efectiv* la închisoare (sau în custodia poliției, în fine, tot gratii sunt) și totuși prioritatea lui sunt prietenii? Omul ăsta nu mă poate face să-l plac mai mult decât îl plac acum.

Vince îl bate ușor pe spate pe Julian.

— Hai, fiule, să mergem acasă și să ne odihnim puțin. Se va clarifica totul în scurt timp. Annalisa, presupun că rămâi la noi în seara asta?

Annalisa dă din cap și își pune jacheta, iar Vince se uită la noi, ceilalți.

— Vreți să vă duc cu mașina?

— Da, eu vreau, spune Noah, ridicând ochii din telefon. Poate că rămân și eu la voi. Am nouăsprezece apeluri pierdute de la mama și parcă n-am chef să mor în seara asta.

Umorul lui Noah risipește tensiunea. Toți suntem obosiți.

— Ghinion, puștiule. Judy e tare dură când e furioasă.

Vince se uită la mine și la Mason.

— Voi aveți nevoie de mașină?

— Eu sunt cu mașina, spun eu, lăsând la o parte faptul că nu am absolut nicio intenție să plec.

Mason se uită la mine ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Eu mă duc cu Amelia.

— OK, atunci, să conduceți cu grijă, spune Vince. Încercați să nu vă mai faceți griji, totul va fi bine.

Ne luăm la revedere de la toți și, când nu ne mai pot auzi, mă întorc către Mason.

— Știi că nu plec prea curând de aici, nu?

El își dă ochii peste cap și își trănțește fundul pe scaunul din sala de așteptare.

— Normal că știu. I-am trimis mesaj lui taică-meu și i-am spus că mă duci tu acasă după ce se rezolvă situația.

Mă așez pe scaunul de lângă el și mă las pe spate, obosită. În ciuda începutului prost pe care l-am avut, Aiden a fost alături de mine clipă de clipă în ultimele luni. M-a ajutat de fiecare dată când am avut nevoie, chiar dacă nu l-am rugat, chiar dacă l-am enervat sau m-am certat cu el. Ca atunci când l-a pus pe Ethan Moore să șteargă videoclipul cu mine, pe care îl postase pe net, fără să mă întrebe de ce intrasem așa de tare în panică. Sau când mi-a suportat figurile și m-a meditat la analiză matematică, ajutându-mă să evit repetenția. Sau când mării noștri inamici, Kaitlyn și Ryan, mi-au vandalizat mașina, iar el m-a dus să dorm la Charlotte și s-a ocupat de tractarea mașinii, de mecanic și de toate reparațiile, refuzând să-mi ia vreun ban. Sau când a câștigat 4 000

de dolari învingându-l pe Ryan la curse și mi i-a dat mie, să-i cheltui cum vreau. Sau cum își crește practic singur frații. Aiden e un om atât de bun, are un suflet cu adevărat blând. Gândul că l-aș putea lăsa la închisoare este insuportabil. Ne-o fi spus el să ne ducem acasă și să nu ne facem griji, dar eu nu pot să plec, când știu că e acolo. Într-un fel, aș simți că îl abandonez, mai ales după ce abia a aflat adevărul despre mine și nu s-a speriat.

Știe că numele meu nu este Amelia – a găsit cutia de pantofi în care păstrez suveniruri din fostele mele vieți; a aflat că sunt o mincinoasă nenorocită. El s-a deschis în fața mea, lucru extrem de dificil pentru el, iar eu l-am trădat. L-am mințit, în timp ce el a fost absolut sincer și transparent cu mine. S-a simțit incredibil de rănit când a descoperit că identitatea mea este în întregime falsă. Expresia feței lui, șocul acela, când și-a dat seama că l-am mințit, mi se învârte în minte ca o mașină care merge în cerc – stupefacție totală și trădare.

Dar el m-a înțeles. Nu s-a înfuriat și m-a sărutat. Mi-a spus că e implicat total – așa că nu plec nicăieri până când nu e eliberat. Pentru că și eu sunt implicată total, indiferent ce s-ar întâmpla.

— La ce crezi că se gândește? întreb eu, încercând să-mi alung gândurile.

— Probabil la frații lui, răspunde Mason.

— Îi iubește pe Jason și Jackson mai mult decât orice.

— Crezi că Ryan a aflat de tatăl lui?

— Nu știu. Dar sunt absolut sigură că asta va amplifica și mai mult ura lui pentru Aiden.

— Crezi că...

Mason face o pauză, ezitând de parcă nu putea să spună cu glas tare cuvintele.

— Crezi că Ryan are vreo legătură cu asta?

Eu și Mason ne privim o secundă, cântărind posibilitatea asta, după care clătinăm amândoi din cap, respingând ideea.

— În niciun caz, spun eu. De ce și-ar ucide Ryan tatăl în fața casei lui Aiden, ca să dea vina pe el? Nici măcar el nu-i atât de dement.

— Ai dreptate. Ryan e nebun, dar nu genul îl omor pe tata doar ca să dau vina pe cel mai mare dușman al meu.

Mă las moale în scaun și îmi reazem capul de umărul lui, mirosul familiar al parfumului lui îmi dă un oarecare sentiment de liniște. Mă bucur că Mason a hotărât să stea aici, cu mine. Trebuie să existe o explicație pentru ce s-a întâmplat. Și niciunul dintre noi nu se va opri până când nu vom afla cine l-a ucis, de fapt, pe Greg.